

Farfars lustiga och
lärdoms-rika historier och
gåtor. Fahlun, tryckte hos
P...

1700-1829 81 Ja Br. Wettersten

National Library
of Sweden

WETTERSTEN, Bengt
Ex. A

Strick
1700-t.
(Br.)
m.c. 1829

Carfars Gator.

1799.

Utdrag ur: [Wettersten, P.]

Farfars tusende lustiga o.

lärdomsrika historier o.

gätor. [1762.]

Wettersten, B.

Farfars

Sv. Saml.

Anekd.

1700, +

(Br)

1700-1829

Lustiga och Vårdoms = rika

Historier

och

Gåtor.

F A S T U N ,

Tryckte hos Pehr Ol. Armar, 1799.

2107903
James W. Edwards - 1840

1840

1840

1840

1840

Sn enfaldig Piga satte en tenn-tallrick^{1.} på glöden, med kall stek på, at upwärma, och gick så ut. Medan Pigan war ute, smälte tallriken up, af hettan. När nu Pigan kom in, at hämta sit kött, så war tallriken borta, och en katt sittandes på spishällen; därföre ropade hon til sin kamrat, och sade: Åh! si, sådan slug katt wi hafwe, som har upåtit tallriken, men låtit steken ligga i frid på glöden.

2. När en carperade en wiß Nation, för det de woro så oense fins emellan, och spådde, at den icke skulle länge hafwa bestånd; swarade den andra: Jag och min Hustru äro ofta oense; men när et främmande swin kommer in på wår gård, hjelpas wi bägge åt at föra det ut.

3. När Hertig Fredrik i Wurttemberg såg en tjuf sticka en stor fisk under sin kappa, som hängde med stjerten något nedan om henne, sade han: Hör du, Junker skaffa dig längre kappa, eller stjal en mindre fisk.

4. Swad är det, som hwar och en önskar sig, men bedröfwas öfwer, när man har det? Swar: Alderdomen.

5. Swilken är den starkaste dricken? Sw. Wattnet i strömen, ty det drifwer stora qwarnhjul. 2 6.

6. När en sabel, at han wille blifwa ganska hög i werlden; så sade en annan: Låt hänga dig, så kommer du högt nog up.

7. En frågade sin wårdinna, hwad sången kostade, som han hade hwilat uti öfwer natten? 3 daler, sade hon. Den skalken tog därför sången med sig, och for sina fårde.

8. En Tractör hade en gäst, som stack en silfwersted hos sig, tractören som detta märkte gjorde lika så och låt sin hustru inkomma, som sig beklaga skulle, at man wille stjäla silfwer stedar ifrån henne m. m. tractören log åt henne, och sade: Wi wilje allenast naras med dig, si här är min sted, och den andre har Herren, som ock gifwer igen henne. Hwad wille gästen nu göra? Han war förredd, och gladde sig därför öfwer at han ej blef widare skymfad.

9. Hwad är det, som en har haft, en ännu hafwer, och den tredje wil gerna hafwa det? Swar: Penningar; ty slöfaren har haft dem, den rike har dem, och den fattige wil gerna hafwa dem.

10. Hwilkä egenstaper hafwa en gwinna fram för en man? Sw. Jo, dessa 4. neml. Klaga utan orsak, ljuga utan öfwerläggning, gå hwart de behaga, och gråta, när de wilja.

11. En försäkrade sin wän, om des Son at han aldrig skulle blifwa någon narr; hwarföre så? frågade den andra. Jo, för det, sade han, at din Son har aldrig haft något wett.

12. När en narr såg några möss i en Kammar, bar han dit en Katta, tillika med et brinnande ljus, på det at Katten skulle kunna bättre se mössen och fånga dem.

13. Tre ting, som man söker i alla Länder: Tapperhet i krig, wisshet i wrede, och wänskap i nöden.

14 En måttelig Arab sade: at wassudriclandet hade twänne fördelar med sig, nemligen 1) at man därigenom icke förlorade förståndet, och 2) at man bymedelst icke satte sig i skuld, för starka dryckers köpande.

15. En såg et skönt och stort hus, och berömde det, men sade därhos, at köket war för litet. Hus-egaren swarade: Det lilla köket har upbyggt åt mig detta stora huset.

16. En sade til sin Köpman, at han icke skulle skinna honom, som hans wän war. Köpmannen swarade: Jag måste skinna minna wänner, ty ingen owän kommer i min bod.

17. Hvad warar längst i werlden? Swar.
upriktighet, ty det brukas minst.

18. En Predikare-Munk, som hade förli-
tet åhörare, blef förbrållad at uppfinna en
lögn, af sådant innehåll: Att en helswetes
Mord-ängel hade, förleden natt, med honom
talt, och uppenbarat underliga saker, som
han wille följande dagen förkunna på Pre-
dikstolen, detta ryktet spredde sig i största
hastighet öfwer hela Bologna Stad och för-
orsakade et stort tillopp. När Munken kom
på Predikstolen, sade han, Jag hafwer ofta
welat predika för Eder, mine käre åhörare,
Guds ord, men J hafwen icke welat gifwa
aktning därpå; men då jag säger, at jag
djefwulens ord förkunna wil, då blifwer
min kyrka för trång.

19. En Moder frågade sin Son, som war
Lakej hos en stor Herre, huru han mädde?
Han swarade: På onda wägar rätt wäl,
men på goda rätt illa; ty på de elaka far
min Herre skickligt och långsamt, så at jag
kan wäl följa med; men på de goda far
han så fort, at jag har stor möda at löpa
efter honom.

20. En lättfärdig piga, som ofta hand-
lade på sin husbondes wägnar, i en fram-
bod, bad Köpmannen, at han wille skänka
hen-

henne något, för det hon honom så ofta besökte. Jo, sade Köpman; men hwad wil du då hafwa? Pigan swarade: band. Köpmanen frågade: huru mycket? Pigan gaf til swars: baraste ifrån det ena drat til det andra. Köpman log wäl i förstone här åt; men då pigan tog alt folket, som i boden war til wittnes, på Köpmans ord, och bekände, at hennes ena bra satt på Fåken i Leipzig, och det andra på hennes hufwud, som nu war i Amsterdam, fick han nog myror i hufwudet, när han det betala skulle.

21. En fattig och högmodig Fru complimenterade för sin gäst och sade: Hade jag trodt at jag skulle fått så angenämt främmande i dag, så skulle jag säkert haft bättre duktyg på bordet; men si, de ligga i byket. När de nu hade ätit Tre rätter, sade Herren til Fruen: min wän! har du intet mera at fågna denna goda gästen med? Jo, sade hon, men jag skäms för at bära in det på bordet; ty det blef icke som jag wille. Gästen sade: min Fru, tala sannigen, och fåg, at bakelsen ligger äfwen på byket.

22. När en girigbuf döer, så glädja sig Tre, nemligen: 1) Slägtningarna öfwer arfwet; 2) Prästen öfwer likstoln, och 3) djefwulen öfwer själen.

23. Clas Narr hade en ny klädning på sig, och swängde sig mycket därmed; då man nu frågade honom, hvarföre han så swängde sig? Swarade han: Efter jag är en Narr, så skal jag ock högfärdig wara.

24. En sade til en riker Man, som litet förstånd hade: Om du icke hade så mycket penningar, så hölt folket dig för en Narr, så wäl som mig och andra fattige

25. Blondel, en namnkunnig Putsmakare i Frankrike, råkade i en stor Grefwes onåd, för sit grofwa skämt skull, och blef Landsförwist. Då nu Blondel wiste, at Grefwen skulle resa igenom en wis skog, stack han i hjäl sin häst, tog utur des inelsswor, och satte sig in uti honom, sedan han honom på 4 fötter stält hade. När Grefwen kom til det samma rummet och fick se Narren i hästen, sade han: Wet du intet, at du är Landsflygtig? Huru törs du då sitta här? Narren swarade: Det wiste jag wäl, därföre flydde jag utur edart land, i mit egit, hwar-est jag är säker: Grefwen log at denna in-vention, och lät Narren löpa sin wäg.

26. Man swådde en, at han i watten omkomma skulle: nu på det, at denna olyckan honom icke träffa skulle, lofwande han, at aldrig watten dricka: Men emedan han
war

war en ganska stor älskare af win, skada-
de han därigenom sin lefwer, och föll såle-
des i wattu-sot; och råkade således i den o-
lägenheten, som han fruktade för, ehuru at
han icke wille tro, at hans passion war wat-
tu-sot, utan en win-sot.

27. En enfaldig Man hade icke någonsin
smakat Malörts-win, och kom med sin Fäst-
mö, til en sin Förman, at begära lof til
lysning af honom. Herren frågade: om de
hade hållit sig ärligt och bestedtligt: De sa-
de: Ja. I anseende härtill, sade Herren, så
wil jag gifwa eder et godt glas win, och öns-
ka eder lycka til edert förehafwande: är nu
edert föregifwande sant, så warder denna
drycken eder wäl bekommande, men annars
förwändes den i gift och galle. Så snart
mannen smakade winet, bekände han af för-
skräckelse sitt brått m. m.

28. En Biskop i England härtsälde under
den dyra tiden många guld-och silfwer-färil-
utur Kyrkorna, och gaf deraf allmosor åt
de fattiga, sägande: Det är intet rått, at
de liflösa Guds tempel skola rike wara, och
at de lefwande däremot skola dö af armod
och hunger.

29. När felar en Fader som måst emot
sina Barn? Sw. När han skonar sit ris,
när de det samma förtjent. 30.

30. hwilket är skadeligare, antingen en gemen bok, eller et ondt tal, eller et ondt exempel för människor? Sw. En gemen bok; ty då onda ord och gerningar kunna snart förswinna, så blifwer dock boken qwar, och retar flere til galenskap: därföre warda onda böcker liknade wid de Egyptiska gråshoppor, som hela landet förderfwa.

31. Då en intet wille betala en flitig och förståndig Informator, för det hans dumma Son i hans Schola icke något lärdt hade, sade han: Om en Morjan går i bad och kommer lika snart ut igen, skal dock Badaren derföre förlora sin betalning.

32. När en såg sin hustru ligga i Sjåletåget, kallade han til sig många Spelmän, och befalte dem spela friskt up, föregifwande denna orsaken: Efter min hustru och jag hafwa i mycken frögd tilbringat vår tid, så skole wi ock med mycken frögd åtskilde warda.

33. När en Mjölhare, för sin stöld skuld, skulle hängas, frågade hans Herre honom, när han redan war på stegan: om han kände någon Mjölhare, som icke tjuf war? Nej, swarade han. Wål, sade Herren; låt honom då lefwa, eljest tör jag få en wårre tjuf i stället.

34. Hvilken är den rikaste? Sw. Den som är nögd med det aldraminsta.

35. En blind, som war skyldig en Klådes-handlare, sade til hans betjent, som fordrade penningar af honom: så snart jag får se Herren, så wil jag betala honom.

36. När någre Lärde häftigt påstodo, at jorden gick, och solen stod stilla, ropade en, som war med uti laget: Gåse! håll då i bordet, at det icke ramlar omkull med winflaskorne.

37. En Moder, som gaf sin dotter lof at gå på en bal, förmante hånne, at hon icke skulle se käriligen på någon Ungekarl. Jungfrun swarade: Min Moder wil, at jag skal gå i elden, och icke bränna mig, och uti et warmt bad, och icke wåt warda.

38. När waxljusen mycket sparkade wid en mycket rik mans begrafning, blef waxfråmaren ständer för Rätten, för sina falska waror, hwilken på detta sättet förswarade sig: Waxet uti ljusen är wäl godt; men efter ingen af arfwingarne har welat gråta öfwer denna stora Herrens död, så är waxet uti ljusen rördt til et skyldigt suckande och medlidande.

39. Några sade om en wis lustig man, at hans hustru more likt kryddbo-lådor, i hwilka finnas, så wäl nyttiga waror som mycket simpla saker.

40. En dum Bonde-dräng, som blef befal- ter af sin husbonde, at skänka Lånsman tre stycken Braxar, orerade så: God morgon, Herr Braxen! Min Husbonde skickade mig hit, med tre stycken Lånsman i en posse, och bad Eder hålla til godo.

41. När en Pastor fordrade dubbel tion- de af sin Församling; sade en: när Pastorn så lagar, at våra åkrar bår dubbel frukt, så skola wi med nöje gifwa dubbel tionde.

42. När en storswårjare wille sätta sin själ i pant på det, som han försäkrade; sa- de en annan: Skal jag tro, det J talen, så skolen J derpå gifwa en annan pant, än eder själ, ty hon är länge sedan bortskänkt.

43. Hwilket år det största narriet? Swar: Ut onödigt förja; ty man betalar icke med et helt års forg, en enda Riksdalers gäld.

44. Hwilken lär sina barn stjäla? Swar: Den som icke låter sina barn lära och ut- öfwa någon anständig föde-krof.

45. Då en mycket skröt af det, at han war stor

stor kännare af Musiken, och en frågade honom; hwilket strånga spel hade det ljustigaste låtet? swarade han: Trumpeten.

46. Då Kejsar Rudolph i Nurnberg på en Riksdag war, hände det sig, at en främmande lemnade åt sin wård en stor penninge-pose at förwara, tils han honom fordra skulle. Någre dagar därefter begårte gästen igen sin penninge-pose, men wården nekade til at hafwa fått någon penninge-pose om händer at förwara, efter ingen war närvarande när han den emottog. Den lidande gick til Kejsaren och beklagade sin nöd för honom; hwilken befalte honom taga afträde, sedan han noga efterfrågat posen och penningarnas beskaffenhet. Härpå blef wården upkallad, med hwilken Kejsaren icke talte om penningarna, utan om hans gamla hatt, och sade, at han wille byta med honom, hwilket wården tog up för et stort nåde-tekn. Men Kejsaren stickade i löndom wårdens hatt til hans hustru, och fordrade pungen med penningarna, som den främmande lemnat. Och som wårdinnan lemnade utstickaden det begråta, blef skålmstycket uptåkt.

47. En köpte et stycke kött, och wille det sedan icke behålla, emedan han föregaf, at Flugorne hade mycket åtit deraf. Domaren pålade honom wål, at betala köttet, men
gaf

gaf honom dock lof, at revangera sig på Flugorne. Nu hände det sig, at en Flugga satte sig wid Domarens öra, hvarföre han slog efter henne, och kom, at gifwa Domaren i det samma en örsfil, hwilket han måtte tåla, efter han så dumt dömd.

48. Då en sade at ingen större Pultron fanns i werlden än han, och om han wiste, at någon större funnes, så skulle han låta hänga sig; gaf en annan därpå et sådant swar: jag är en större Pultron än du, ty jag har intet courage at hänga mig.

49. Då en blef tilfrågad: huru han alltid kunde wara så fåfång? Swarade han: jag är wist intet fåfång, som har at släpas med et tungt hufwud.

50. En Gasconare såg et swart öra af en ko, som stod gömder under en buska, och mente, at det war en fogel, och sköt således koen, i stället för en fogel.

51. En lustig Man hade en elak qwinna, som dageligen trätte och kifwade, derföre köpte han sig en säck-pipa, och spelte därpå, fast han intet kunde spela, så snart hon begynte sin hwardags-wisa. Andteligen, då hon märkte, at mannen icke hörde, hwad hon sade, begynte hon til at dansa, och besinna, at hon gjorde galit. 52.

52. En skalk såg en dräng bära en Ducat i mun, på det han honom icke förlora skulle, och wille gärna blifwa egare af honom, därför tänkte han på en sådan list, at han lät falla åtskillige penningar utur sin hand för drängens fötter, och bad honom hjälpa sig hopsöka dem, hwilket han och gerna gjorde. Då nu mycket folk tillsammans kommit war, såde skalken, at drängen hade stulit en Ducat af honom, och gömt honom i munnen, drängen wille wäl neka til detta, men då Ducaten fants i munnen på honom, blef han twungen af folket, at lemna penningen åt tjufwen.

53. Det war i N. N. en sådan lag gifwen, at ingen skulle bära någon långa wärja. Til at hbrsamma detta, lät en Hof-Cavaljer göra sig en wärja, som hade knapt en twär hands lång klinga, men två alnars balja. Hans fiender anlagade honom därför hos Konungen, såsom lagbrytare, men då Konungen fant, at han allenast wille retas med sina afwudsmän, såde han: I skolen icke döma alt, efter det utwärtas anseendet.

54. Då en Piga frågade en Skeppare: om han inga skända waror om bord hade? Swarade han: Om hon allenast går af skeppet, så är alt det andra godt, som jag om bord hafwer.

55. En Herre for med sin tjenare öfwer Donau, och emedan han sömnig wardt, sade han til tjenaren, at han skulle upwäcka honom, när de kommo dit som hwirflarne woro; men tjenaren lät Herren sofwa, tills de woro lyckligen öfwerkomne. När nu Herren blef wäckter och märkte, at han war öfwer strömen, blef han helt wred öfwer det, at tjenaren honom icke upwäckt hade, sågande: om jag nu drunknat hade, så skulle jag rånt dig igenom lifwet med denna wärja.

56. Swilken är den största dårskapen i werlden? Swar: När man har nog peningar, och dock lefwer som en niding.

57. En skalk hade en liten fisk för sig på tallriken, och såg en större ligga på fatet, dårføre satte han honom för munnen, och stälte sig som han talte med honom; Wården, som detta såg, frågade: om han talte något med fisken? Skalken sade, min Fader har drunknat, dårføre frågar jag denna lilla fisken, om han wet något dåraf; men han swarar: fråga de större, som mera weta. Wården förstod skalkstycket, och lade en större fisk för honom.

58. En Man, som en dålig röst hade, sjöng så mycket han årlade i en skog. Honom mötte en wedhuggare, som mycket gret;
Man-

Mannen frågade honom: hvarföre han så gret? Mannen svarade: Wargen har upåtit min åsna, och jag hörde honom nyss sjunga, men jag wet icke, hvar han är, därför föreföre gråter jag.

59. Hvilket djur har största plågan af tänderna? Swar: Haren, som måst plågas af Hund-tänderna.

60. När en Fader wille förebrå sin Son, för det at han hade setat tre år i 3:dje Classen, sade han: An Præceptor då, som har setat där öfwer 20 år.

61. En Skräddare hade mycken förtret af en Judes Gås, emedan de ofta i hans rum ingingo, därför tog han den ena efter den andra, och igensömmade stjerten på dem. När de nu dogo, och Juden kastade den ena efter den andra på gödsel-högen, tog Skräddaren och åt up dem utan förtret.

62. Då Bion önskade, at han måtte wara en Turtur-dufwa, på det at han måtte blifwa älskad af alla människor, sade en til honom, du önskar som en narr; ty en älskar henne lefwande, en annan költ, och den tredje stekt.

63. Hvilken är den efterhängsamaste Crediti.

ditoren: Swar: Magen; ty han låter icke
 affspisa sig med såfångt prat.

64. Kejsar Augustus plågade aldrig för-
 små, när nåaon af hans undersåtare bød
 honom til måltids. Nu hånde det sig, at
 han en gång blef nog enfaldigt och slätt
 tracterad, därföre sade han til Wården:
 Jag trodde intet at du skulle hålla mig för
 så nära bekant.

65. Hvilka ting äro goda, när de äro
 gamle? Och hvilka äro goda, när de äro
 unge och nye? Swar: Wänner, Penningar,
 Win, Slägt, en förfaren Medicus, Privi-
 legier, och nyttiga Böcker äro goda, när
 de gamle äro; men en sund kropp, en kläd-
 ning och et hus m. m. äro goda, när de
 äro unge och nye.

66. Hvilka Spectakel öfwertyga oss om
 vårt inte? Swar: Et Benhus, et nyfödt
 barn, en Ursinnig människa, och den som
 kämpar med döden.

67. Hwad är nödigast i en Republik?
 Sw. Endragt och Frid, en klof Regering,
 Fromma Undersåtare, och ren Guda-lära

68. En Herre eller Husbonde, hade up-
 skrifwit på papper, hwad hans Dräng alla
 da

dagar gōra skulle, nu hānde det sig at Drāngen en afton skulle följa sin Herre hem, och som Herren war tåmmeligen drucken, idill han oförwarandes uti orenligheten, at han intet sjelf kunde hjelpa sig der utur, hwarföre han ropte Drāngen, at han skulle tagga honom wid handen och hjelpa honom, Drāngen swarade: Herre wānta så länge, jag wil först gå hem, och se om det står på min sedel, at jag skal hjelpa eder.

69. Clas Marr, då han en gång satt i et äpleträ och såg at det intet hade mycken frucht, sade han, Ej, wil du intet bāra äpplen, så bār skälmar och tjufwar.

70. Hwarföre har intet Naturen gifwit så wål Fruentimren skägg omkring munnen, som Männerna? Sw. emedan de kunna intet så länge tuga, til des man rakat dem.

71. Twāne, som lågo uti Proceß med hwarandra, den ene gaf Advocaten en kruka olja, den andra gaf honom en So, och wandt saken, den förste frågade, hwarföre han intet fick rätt, så wål som den andre, han swarade: det kom en So, och stötte Olje-krukan omkull.

72. En ung hustru, hwilken intet, mycket förstod uti hushållet, ej heller det ringaste

Kunde koka med mindre hon hade det på papper, eller en Sedel upskrifwit, huru hon skulle göra. Nu hände sig en gång, at hon skulle koka et stycke kött, hwilket hon först lade uti watten i en gryta, och satte det sedan på elden, och gick derifrån, i det samma kom en hund och nappade köttstycket utur grytan, och gick sin wäg, när nu pigan blef detta warse, ropade hon: Mor, Mor, si hunden löper bort med köttstycket, det har ingen nåd, swarade hon, han kommer wäl igen med det, ty han har ingen sedel derpå huru han skal kokat.

73. En Bonde skulle en gång låta döpa sit barn, men som Prästen wid dess ankomst intet war hemma, lade han barnet i wätsäcken, och hängde den på wäggen, gick ut och wäntade dess ankomst, när nu Prästen kom hem frågade han hwad Bondens begäran war, han swarade: at han wille låta döpa sit barn, Prästen frågade hwar barnet war, det hänger i wätsäcken på wäggen, swarade den lymnelsen, Ej! beware Gud sade Prästen, barnet lärer då redan wara dödt nej, nej, sade Bonden, det är wäl wid lif, ty jag lade et stort stycke Bröd. der hos.

74. En man sände sin Son til Superintendenten med en Capun, som han wille förära honom, när Sonen kom fram sade han, god

god dag Herr Capun, min Fader låt hälsa eder, och skickade Er en Superintendent.

75. En Ryttare begärte en gång af en Judinna at han måtte få såfwa hos henne, hon swarade, min Herre, jag törs intet det göra, hwarföre icke sade Ryttaren? hon swarade, Swinkbtt är mig förbudt.

76. En Jungfru fixerade en Ungkarl, tillika med någre andre Jungfruuer, då sade han, Ack! jag är uti den saken et barn, ja, sade hon, om jag hade et sådant barn uti min fång, wille jag wäl hjälpa mig til jag fick en man.

77. En fattig wardt tilfrågadt, huru det stod til i hans hushåld, han swarade åfwen som uti Himmelen; ty i Himmelen åter och dricker man intet.

78. En Bonde tröstade sin Granne, som hade mist sin hustru, sågandes, det gjorde honom ondt, at de så hastigt skulle skiljas ifrån hwarandra. Hans granne swarade, hwad skal jag göra, jag kan det intet ändra, det går gemenligen så, at hwad man har lårast, det tar hin håle först bort.

79. Någre Fransoser kommo en gång uti et Wårdsbus, och begärte at få Mat, När

nu Pigan skulle duka bordet sträckte hon sig för starkt, at hon oförwarandes släpte en fjert, när nu Wårdbinnan som åfwen då i stugan inkom, detta hörde, wardt hon wred på Pigan, och frågade henne om hon intet hade försyn, och skändes för de främmande Gåster, at hon så gbra skulle? då swarade pigan, Ei, de äro ju Fransoser, de förstå ingen Tyfka.

80. En Bagare, klagade hos en Öfwerste, at hans Soldater hade röfwat ifrån honom hans Kappa, Öfwersten swarade: Uck nej? det är intet så, hade det varit mina Soldater, så hade de wäl tagit ifrån eder, de andre Kläderna med.

81. En tjuv, då han blef utförd til Galgen at hängas, och såg folket så starkt löpa omkring sig på gatan, sade han, ni må intet löpa så fort, det blir dock ingen ting utaf, förr än jag kommer.

82. En Dotter sade en gång til sin Fader, se dock uti Allmanacken om intet är snart middag, ty mig hungrar.

83. En qwinna hwilkens man war nyligen blefwen dödd, sörgde deröfwer jämmerligen, så at hennes granqwinnor hade nog gbra at trösta henne, när hon nu länge hade

de hört deras trösteliga tal, utbrast hon och sade: Öwinnors tröst gör als intet, Manfolks tröst måste det wara.

84. En Unka, hwilken då hennes Man skulle begrafwas, sörgde hon högeligen der Öfwer och klagade sig ynkeligen, til henne kommo twänne Männer hwilka skulle följa hennes Man til Grafwen, när de hörde at hon sig så ynkeligen klagade och gret, sade den ena til henne, min kära Mor gifwen eder til frids, J weten at min K. Hustru är och nyligen blefwen dödd, hwem wet, om icke wi kunna åter blifwa et par tilhova, D sade hon, det är försent at ni anmäler eder, ty jag har förlofwat mig med en annan medan min Man ännu lefde.

85. En god wän, skänkte igenom sin Son til en annan sin wän uti twänne Glasfåril, ätskillige kostelig och härlig mat, nu hände sig at Sonen uppå wägen, låt det ena glaset falla sönder, och bar allenast et fram, hwarföre och den andra wännen war otålig här öfwer och sade: du skall, huru bar du dig at när du låt falla det ena glaset, då gossen detta hörde, släpte han det andra glaset med, och sade, så gjorde Jag, mycket wäl bestält sade den andra.

86. E. N. N. (Storspråker) kom en gång
 B 4 til

til en Swenskt Cavallier och sade, Sweri-
 ge är intet at likna mot mit Fädernesland,
 där uti äro Rattor så stora som en Hollendskt
 Ko, och kunna springa öfwer et högt plank,
 den Swenskte Cavallieren teg stilla, spatsse-
 rade med honom til en Flod, hwaröfwer en
 träbrygga war, när de nu woro komne til
 bryggan, sade den Swenska til honom, hör
 Broder! Jag wil säga dig huru med den-
 na bryggan är bestaffat, om någon går öf-
 wer denna bryggan som har ljugit, och kom-
 mer mitt på bryggan, då skilis bryggan i-
 från hwar annan, och ljugaren faller i watt-
 net och drunknar, den andre besinnade sig
 och sade, de äro icke aldeles så stora som
 Kor, utan som Hollendske Kalfwar, den
 Swenskte Cavallieren sade, jag wille gjer-
 na se en Hollendskt Kalf, han swarade: de
 äro icke aldeles så stora som Kalfwar, u-
 tan som Hundar, när de woro komne midt
 på bryggan, sade den Swenskte Cavallieren,
 Broder hålt wi äre rättnu komne midt på
 bryggan, och det skulle göra mig hjerteligen
 ondt, om du intet skulle ha sagt sanningen,
 utan jag skal se dig här uti falla och yn-
 Feligen omkomma, den andra hade sit lif
 lårt och begynte för ängest skull falla mo-
 det, Broder jag wil nu säga sanningen,
 Rattorna uti vårt land, är äfwen så stora
 som andra Rattor, och har jag sedt dem
 springa, men om de kunna springa öfwer
 något högt plank eller gård wet jag icke. 85.

87. En Bagare war fullwist uti den tankan som wore han gjord af smör, torde derforre ingalunda gå til ungnen, af råddhåga at han skulle smälta.

88. En Mölnare bodde emellan tvåanne Kyrkogårdar, så at Örnarnen stod på den ena sidan, och husen på den andra, när nu Mölnaren blef död, yppades en tråta uti Församlingarne, hwilken som skulle få honom uti sin Kyrkogård, hwilken tråta intet blefstillad för ånde kommo för Rätten, hwilken dömdde at man skulle lägga honom på en Wagn, och lös drifwa Håstarna med en piska, och på hwilken Kyrkogård håstarna med wagnen först stadnade, der skulle de begrafwa honom, när nu detta skedde, begynte håstarna at springa, och stadnade intet förrän de kommo under Galgen, då sade Bönderne emellan sig, hwad skole wi göra, här är fuller en ort som man plägar begrafwa folk, som intet är herbmligt eller wacker, dock, hwem wet hwad han har begått för brott wi wilje intet mer strida här om: i det samma hörde de en röst som sade, häng up, häng up, altså togo de och begrofwu honom under Galgen.

89. En ung Adelsman inbillade sig at han war gjord af glas, torde derforre intet gå, utan låt altid bära sig.

90. En Öfwerste sade en gång til sin General, Hans Exelens! Uti Lifland wärer så högt gräs som en pik, han swarade; hwar har ni sedt så högt gräs dersammastådes? Han swarade, som en half pik, han sade hwar har ni sedt så högt gräs som en half pik, Jag har der mycket rest, och wet ingenstådes wara högre gräs, än som til mit knå, nå: sade den andra, så må det bli derwid.

91. En Bonde inbillade sig at han hade en så stor Nåsa som et watten-åmbar, stämde och styades at gå ibland folk, hwarföre en klof Medicus fant på detta rådet, at han tog en färsk Öxelewer, och hölt den för hans Nåsa, och skar der af stora stycken och inbillade honom at det war utaf hans Nåsa, och at hon nu hade sin rätta storlek, hwilket också den narren trodde, och war dermed tilfreds.

92. Fursten Johannes hade en Betjent, hwilken beklagade sig at han ej mer kunde göra någon tjenst för sin Herre, då swarade Försten, Nå: så blif här wid häfwet, du och din hustru, och hugg wed och bår in i köket, och låt gifwa dig mat och dricka och war med denna tjensten tilfreds. Detta behagade honom wäl, men intet länge. En gång sade han til sin hustru, om Adam och Eva in-

intet hade syndat, så hade wi intet behöft så swårt at arbeta.

Detta hörde Försten och låt falla dem för sig, och frågade hwarfbre de så klaga, de öfwer Adam och Eva? Mannen nekade i förstone, men sade omsider at om Adam och Eva intet hade syndat, så hade wi intet så måst arbeta: är det intet sant, N. Hr Förste? Försten sade nu, på det Adam och Eva intet må hafwa någon skuld, så skal du och din hustru blifwa här på Slottet, jag wil gifwa dig Stuga och Kammar, och alla Måltider sex rätter mat, men den sjette rätten skal altid wara förtäckt, hwilken du ej skal röra, och der du rörer wid honom, och äter deraf, så skal du straxt gå til dit förriga arbete. Detta warade ungefär i åtta dagar, änteligen blef Hustrun nyfiken til Mannen och sade: Uå jag måtte gärna weta hwad det är för mat i det sjette fatet? Mannen sade: Kära hustru, rör intet derwid, låt blifwa, betänk hwad för goda dagar wi nu hafwa, efter 2 eller 3 dagar begynte äter hustrun med det samma, at mannen skulle öfna det sjette fatet, hwilken och låt sig öfwertala, och gjorde som hon begärde, när nu Fürstens tjenare, som altid bar mat til dem såg at det sjette fatet war öfnat, sade han det för Försten, hwilken straxt

straxt lät kalla dem för sig, och frågade, hwarföre de hade öfwertrådt hans befallning, och öfna det sjette fatet? O kåra Herre, sade Mannen, jag hade ingen frid för min Hustru för än jag måste öfna det. Ja, sade Fursten, Adam hade ingen frid för Eva förån han gjorde hennes wilja, och åt af äplet, derföre til straff, så gick du til dit förriga arbete. När som Furstens tjenare hade burit maten til dem, woro de altid allena, dock, wiste han at de det sjette fatet öpnat hade; gifva nu, huru han kunde det weta, Swar: ty det war en lefwande Rotta i fatet.

93. En förnäm Riks-Furste hade en Morian, hwilken han uti et angeläget ärende, sände til en Grefwe, nu hände sig at Morianen for wilse på wägen, och fick se en bonde på sin åker gå och plöja, til honom red Morianen i tanka at fråga om den råttta wägen: När nu Bonden blef Morjanen warse wiste han intet annat, än det war en Djefwul, och blef så förskräckt, at han intet wiste hwad han för ängest göra skulle, begynte at späanna ifrån hästarna, och tänkte rida undan. Men när han såg at Morianen kom honom förnär, föll Bonden af räddhoga för honom neder, och sade med stor fruktan och båkwan. Åh Nådige Herr Djefwul, gör mig intet ondt, jag wil gärna göra alt hwad ni befaller. 94.

94. En enfaldig Mans hustru kom 20
 veckor efter Bröllopet uti Barnsång, när
 nu mannen sig här öfwer förundrade, och
 til henne sade, huru skal jag detta förstå?
 Jag har ju alltid hört, at Hustrur gå i 40
 veckor hafwande med et Barn, hwar äro
 då de 20 veckor blesne? swarade hon: du
 Narr, har icke du nu varit hos mig i 20
 veckor, och jag hos dig 20 veckor, äro ic-
 ke det 40 veckor tilhopa? och stillade här
 med den goda mannen at han den breda
 hatten med horn uti, sig willigt påsatte.

96. En annan, hwilkens hustru uti för-
 sta månaden kom i Barnsång, for med en
 wagn til nästa Staden, och köpte sig 12
 waggor, och förde med sig hem: Uppå hem
 wägen mötte honom en Adelsman, hwilken
 honom frågade hwad han hade at föra? han
 sade: 12 waggor. Hwad wil du med så
 många sade Adelsman? han swarade: om
 min hustru alla Månader eller 4 veckor skulle
 falla i barnsång så behöfwer jag intet så
 ofta resa til Staden, derföre har jag köpt
 så många på en gång. Adelsmannen sade
 vidare, du narr, är det allenast 4 veckor
 sedan du hade Bröllop, så är det intet dit
 Barn. Bonden blef wred på sit wis och
 sade: Herre om ni i dag köper eder en Ko,
 och hon bär eder om 4 veckor en Kalf, och
 någon sade til eder, at kalfwen ej hörde e-
 der til, huru skulle wäl detta behaga eder?
 wille

wille nu Adelsmannen hafwa frid för Bonden, så måste han bejaka at barnet hörde honom til.

96. En Adelsman war en skamlös liugare, så at om han den största lögn förebragte, måste hans tjenare altid hjelpa honom den samma bejaka, när hans tjenare honom en gång påminte, at när han något begynte förtälja, skulle han ej göra så groft, föregifwandes at de bägge, hade största skam derutaf. Adelsmannen ursåktade sig at det war så hans wane, och at han kunde sjelf intet märkat, utan när han en annan gång mer så begynte at ljuga, skulle hans tjenare som altid stod bakom honom gifwa honom en hemlig stöt, så wille han wäl wara ackommare uti sina discurser. Hwad hände? när nu en gång uti et förnämt sällskap den ene begynte at förtälja det, den andra det, begynte denne storliugaren och til at förtälja, huru han uti Wälssland hade sedt en Kyrka, som war tusende alnar lång, och i det samma stötte tjenaren til honom, hwarföre han blef så håpen, at han intet med sin lögn kunde vidare fortkomma, utan stadnade straxt och sade: och en aln bred; hwarföre de andra begynte storligen at le, och frågade hwad det måtte wara för en

en Kyrka, som wore tusende alnar lång och en aln bred? denna ursåktade sig, at hans tjenare hade stödt på honom, eljest skulle han wäl gjordt henne fyrkantig.

97. En Råf fant en gång en höna sittande uti sit näste, och sade til henne: Syster, huru står det til med dig? hon swarade: min Bror, det går mig rätt illa, men skulle snart wara bättre med mig, om du allenast wore långt ifrån mig. Betygandes huru swårt och farligt det är, at se fienderna för sig.

98. En gick en gång med pungen omkring i Kyrkan, och när han kom midt uti Kyrkan, föll flockan ner, som war wid pungen, då stadnade denne litet, och besinnade sig straxt, och myslade i det stället.

99. En Bondes Hustru hwilkens första man war blifwen död, och hade åter gift sig med en annan, til henne kom en gång en fattig Djekne, och bad om något godt, hustrun frågade, hwar ifrån han kommer? han sade: ifrån Paris. Så kommer ni ifrån Paradis sade hon? han swarade Ja: Hon frågade widare, hwad gör min första man känner ni honom? Ja wäl sade han det står wäl til med honom, men han har intet at förtära, ej eller har han några kläder.

der. O färe wän, sade hon, kom in, kån-
 ner ni min man, hon gaf denna Djefen mat
 och dricka, samt penningar och kläder til sin
 man, och der med gick han bort. Liten stund
 derefter kom hennes man hem, då hustrun
 med glädje lopp honom emot och sade: Man
 jag har haft tidningar ifrån min första man,
 han swarade: Hvad war wäl det för tien-
 der? Jo! sade hon här war en Guds män-
 niska, ifrån Paradis, hwilken kände honom
 mycket wäl, och sade at han har intet at
 förtära, jag har fördenstul skickat honom
 något. Bonden frågade: hwart han tog wä-
 gen, hon swarade: Han gick der bort åt flo-
 gen; Bonden tog straxt sin häst, och red
 efter honom, när nu Djefen blef detta warse,
 kastade han böltan som han hade at bära öf-
 wer stettan, och satte sig et litet stycke der-
 ifrån. När nu Bonden kom ridandes, frå-
 gade han honom, om han blifwit warse nå-
 gon gå förbi som hade en packe med kläder
 at bära? denne swarade: här gick en rätt
 nu förbi, och lärer icke wara längre borta,
 än som här uti flogen, Bonden bad för-
 denstul at han wille dock se til hans häst,
 medan han steg öfwer stättan, och lopp ef-
 ter honom: när nu Bonden war et litet
 stycke bort åt flogen, tog den andra hästen
 med kläderna och red til Paradis. När Bon-
 den nu såg at hans häst war borta, märkte
 han wäl at han war bedragen, och gick hem.
 När

När nu Hustrun frågade, hwart hästen war bleswen? sade han: Ack! jag såg at den gode wännen intet kunde med sin packe fortomma, ty gaf jag honom hästen med, men skändes såja at han war bedragen.

100. Hvilken tid göra tänderna måst ondt på Haren? Swar, när som Jagt. hunden honom biter.

101. När har hönan måsta fjedrarna? Swar, när som Tuppen sitter på henne och rider.

102. Midt uti består dygden, sade hin håle, och satt emellan twänne gamla karingar.

103. En annan sade en gång, jag straffar min hustru med goda ord, och slog henne wid örat med Bibelen, föregifwandes det stod intet ondt ord deruti.

104. Clas Narr, då hans hustru blef död, låt han föra henne med trummor til grafwen såjandes: Man förde henne til honom med trummor.

105. En tjuf wille en gång stjåla en flåstida utur en skorsten, men lyckades ej bättre, än at han föll med den samma neder.

När Wården uti huset hörde detta tumult, tände han up ljus, och sökte omkring i köket hwad det war? Den andre hade imedlertid spottat uti händerna, och sotat sig öfweralt swart i ansigtet, och stälte sig uprätt i köket. Wården frågade hwem det war, han swarade: hin håle. Han frågade vidare, hwad wil du? Han sade: jag wil gifwa dig en flåstida. Wården stod båsmande och försträckt här öfwer och gjorde korsk öfwer sig, och sade: Jag begärer henne intet, tag och gif henne åt en annan hwem du wilt, således fick tjufwen henne sjelf.

106. Utta Studenter Kommo en gång uti et Wårds hus, och låto sig wäl Traktera, hwar och en gaf före at de drucko valet. När nu Wårdinnan gjorde räkning, och fordrade sin betalning, sade den ena til den andra: Bror jag wil betala, hwem wet om wi någonsin mer Komma tilsamman? och detta warade så en stund. Andtelig, efter lång stid, sade en: Wi wilja binda Wårdinnan et klåde för ögonen, och hwilken hon först får fatt, den skal betala laget. När nu Wårdinnan hade fått klädet för ögonen, sprang den ena med den andra på dören: Wården kom gåendes utur Källaren, och wiste utaf intet utan gick in, när hustrun hörde honom gå i stugan, fattade hon uti ho-

Honom och sade: Herre ni skal wärfeligen betala laget. Wården blef här öfwer wred, men kunde dock intet hålla sig för löje, emedan han då war den samma, som skulle betala laget.

107. En Bonde fickade sin Son til Prästen med några Kråstor, tillika med et Bref: när nu Sonen war et litet stycke ifrån Prästgården, skulle han se efter Kråstorna och fant dem wara utkrupne: och wiste då icke om han skulle gå fram eller tillbaka: men tänkte han jag skal lefwerera Prästen breswet, han wet intet utaf några Kråstor, när Prästen läste breswet sade han: jag ser at här äro Kråstor: Gofen swarade äro de i Breswet? det war wäl låra Far, jag tänkte de woro borta.

108. En Medicus hölt på at curera en ganska hög Herre för Colique och förstoppning, så hånade sig, at bemålte Herre släpte en fjert, Ack! sade Läkaren, den war wård en Ducat. Clas Narr war ej sen, at göra en stor hög in natura på en skofwel, Kommer in och skrifer: Herr Doctor hwad är då denne wård?

109. En Man hade 3 Söner, hwilka han lemnade en stor rikedom uti en Lista,
 C 2 Hwil-

hwilken de icke öfna skulle, förän den
 aldrastörsta nöden, hwilket de honom låf-
 wa måste. Den yngsta Brodern förflöste
 alt hwad han hade, och begärte, at de an-
 dre skulle öfna kistan, och gifwa honom sin
 andel. Men de wille intet, utan lånte ho-
 nom åttskilliga resor penningar, som han ock
 förtärde. Andteligen när han icke feck så
 mycket som han wille, låt han göra sig en
 nyckel, aldeles lik med den rätta kiste-nycke-
 len, som de tilskiftes bewarade, och då kistan
 på 3:dje året kom til honom, öfnade han
 hånne med sin tiuf-nyckel, tog penningarne
 ut och fylde henne med sten. När ock detta
 liderligen förtårt war, öfwertalte han sina
 bröder, at de skulle öfna kistan, hwilket de
 och gjorde, men befunno intet annat i hån-
 ne än sten. Skalken beskyldte sina bröder
 för tjuftwar, och anlagade dem för en Rab-
 bi; Rabbi sade: saken är wäl swår, men
 jag wil dock utreda honom, om I wiljen
 säga mig eder mening i följande omständig-
 het, som han hade hördt förtäljas. Det
 woro en gång 2 rika Judar, sade han, som
 förläfwade sin barn i waggan, hwilke lån-
 ge lefde i den tankan, at de skulle ägta
 hwarandra; men nu hånde det sig, at Brud-
 gummen efter sin Faders dödd blef ganska
 fattig, hwarföre han intet wille taga en så
 rik Brud, ehuru at hon 3:dje gången honom
 til.

tilböds af händes Föräldrar. Då nu Brud-
 gummen icke öfwertalas kunde, lät hon för-
 lofwa sig, efter sina Föräldrars wilja med
 en annan, men råkade på sin Bröllops-dag
 i sin Bruda-skud i röfware-händer, hwil-
 ke hånne intet ondt gjorde, utan förde hån-
 ne wackerert hem til sitt hus igen. Nu är
 frågan: hwilken af desse 3 hafwer bewist den
 största dygden? Den förste brodern sade, at
 Brudgummen det gjordt, som såg i sitt Äg-
 tenskap på sin like, och sålde icke för pen-
 ningar bort sin frihet. Den andre brodern
 sade, at Bruden hade wist det största prof
 på dygd, at hon hade lydt sina Föräldrar.
 Men den tredje sade, at röfwarena woro
 dygdigast, som gjorde denne Bruden ingen
 skada, ehuru at de det göra kunde. Därpå sa-
 de Rabbi: Kan en prydnad, som du skall
 icke sedt, låcka dig til begårelse; huru är
 det då möjligt, at du skulle kunna låta
 denne förbudna listan i frid, när du hånne
 i dit hus för ögonen hade m. m. Skalken,
 som märkte, at han war rögder, bekände
 upriktigt hela sammanhanget.

110. Swarigenom kan en människa altid
 skiljas ifrån andra? Sw. Genom ansigtet,
 talet, kläderna, skif-maneret och storleken.

111. Swarigenom kan man som först Ri-
 C 3 ter

ker warda? Sw. Genom arbete, sparsamhet och Guds wålsignelse.

112. På hwad sätt kan man bäst förwara sina penningar? Sw. Uttil starka kistor och hwålfda källare; i Banken; hos goda Wänner och hos Urma genom gismildhet, och genom stora Landtgoods köpande.

113. Hvilka är de minsta ting, som dock otroligt mycket i sig innehålla kunna? Sw. En pung, i hwilken man många ädla stenaar göma kan, som kunna likwål upwaga många kosteliga Landtgoods; en Bok, i hwilken alla bedrifter kunna stå anteknade ifrån Werldenes Skapelse tills nu, en Målning, på hwilken stora Landskap kunna stå afbildade; et Huswud, i hwilket många ideer och föreställningar wara kunna; och et Sa, som på en gång kan fatta halfwa himmeler, Städer, Byar, Fåldt och Skogar m. m.

114. Hvilka människor skal man ära, en skönt de woro ringare än wi? Sw. Förältrar; Präster, emedan de äro Guds tjenare wåre Wålgerningsmän och de äldre; och Kronones Ambetsmän, emedan de den högsta Öfwerhetens befallningar uträtta.

115. Hvilka ting skola länge handteras,
in

innan de komma til sin fullkomlighet? Sw. Lärstet och Papperet; Guldet och alla Metallier; och en människa, utaf hwilken något godt blifwa skall.

116. Huru kan man blifwa rik utan mödo? Sw. genom arf, store Herrars skänker, och Guds besynnerliga wälsignelse.

117. En Spanior sade om en Stor-sjupare, at han måtte hafwa et slätt minne, efter han så snart glömde bort, at han nyss druckit hade, och drack på nytt igen.

118. En frågade en Skalk, om han wiste hwilken syssla fordrade de snabbaste finger? Ja, sade han, nemligen at fånga läppor.

119. Hwilken hafwer den största friheten? Swar Flugan, ty hon sätter sig war hon will.

120. Hwilken hafwer varit den första Comediant? Sw. Djefwulen, som i en ormsgestalt bedrog våra första Förältrar.

121. När man frågade en Ubdelsman, huru han kunde begå sig med sin enfaldiga tjenare? så swarade han: det är bättre at drifwa en åsna, än at bära säcken sjelf.

122. En alswarsam Käril blef tilspord,
 C 4. hwar-

Hwarföre han icke sökte sig en hög syfla?
och swarade därpå således: den som blifwer
wid jorden, gör ej höga fall.

123. Hwarföre skal mannen, och icke qwin-
nan, fria? Sw. Emedan han, och icke hon,
har förlorat et resben, som han söka bör,
tills han det finner.

124. En gåse frågade en man: hwarest
myggorna hålft såto? Mannen swarade på
stora skälmar: Ej, sade gåsen, Eder wösa,
min Herre, är fuller med myggor.

125. När Konung Ludwic 2 såg en gåse
i köket wända stek, frågade han honom:
huru mycket han förtjente om dagen? Gåsen
swarade: så mycket som Kungen förtjenar.
Konungen frågade widare hwad förtjenar
Konungen då? Gåsen sade: Mat och kläder,
och mera har han icke af nöden, än som
jag.

126. När en wisse låna penningar af sin
wän, och den samma mycket trätte, under
det han räknade penningarna åt honom,
sade han: Min wän, jag behöfwer edra
penningar, men icke edra skamfulla ord, kan
jag nu icke få det ena utan det andra, så
behålt bägge två för Eder sjelf.

127. En lärð säger: Swina äro hwar-
andra trognare, än människa, ty när et
nöd lider, så löpa de andra med stort skri
tillsammans, at hjälpa den nödlidande; men
när en Christen ropar i sin nöd, äro me-
rendels hans grannar döfwe.

128. Huru många skrymtare finnes i werl-
den? Sw. allenast en, ty hela werlden är
et skrymteri, som alla hjälpas åt at föröfwa.

129. Hvilket ljuges måst i en Stad? Sw.
at den eller den är skräcklig; ty då man
frågar henne sjelf, säger hon, at det är o-
sanning.

130. Hvilket är det bästa Kort-spel? Sw.
när man kastar hela leken i en ström.

131. Kejsar Fredric blef frågad: hwarföre
han så mycket hatade winet? Emedan, sade
han, alla laster däruti ligga förborgade.

132. Huru kan man göra sig en Gulb-
frona af en Ring? Sw. när man honom
säljer, och gifwer däraf allmosor åt de fat-
tiga, Ps. 20.

133. När en obeleswad Magister fecit
Audi.

Audience hos en Konung, frågade Konungen honom: hwem han war? Han swarade: Magister Philosophie. Konungen frågade vidare: huru länge han hade Studerat? i 10 år gaf han til swars. Konungen sade: det hade varit bättre, at I hadn studerat i 9 år och lagt Eder et år på höflichkeit, så hadn I kunnat bättre skicka Eder hos Konungar och Förstar.

134. Kejsar Maximilian sade: at olyckan är som närmost, när man som säkrast leswer.

135. Kejsar Adolph af Nassau plågade säga: den som måtteligen leswa kan, han har en stor och ärlig inkomst.

136. Kejsar Carl den Store sade: jag begärar icke, at Saxerna mig, utan Gud af hjertat tjena.

137. Konung Ludwig i Frankrike, med det tilnamnet den Helige, som älskade lärda och deras samtal, sade, när twänne talte sagta fins emellan: talen högt, när I hafwen något nyttig samtal, eller tigen stilla, när I tänken något illa, at I icke mågen råka på den elaka wanan, at förtala folk.

138. Hvilken är en Konungs förnämsta äretitel? Sw. at han kallas de Gattigas och Förtryktas Fader och Hjelpare.

139. Hvilka dö sist af hunger? Sw. Mjöl-nare och Bagare.

140. En Advocat sålde bort sin bakung, och köpte sig en fodrad råck för penningar; när han nu beklagade sig öfver den stora hettan, som hans råck af sig förorsakade, sade en hans wän til honom så: undra icke uppå detta, at J är så heter, ty J här en bakung på eder.

141. Hvilket är det, som icke warar öfwer 3 år? Sw. Jo, dessa 3 neml. et hundasläkte, en ostadig kärlek och en Stor-spelares rikedom.

142. En Soldat sade til sin Officerare: De små tjuftarna äro tjuftar, men de stora tjuftarna äro inga tjuftar.

143. Om en rådd Soldat sade man, at han icke borde beta Soldat, utan Sallat; emedan han mera olja än åttika i sig hade.

144. En wän skänkte den andra Murem; lås det baklänges, så får du weta, hwad det war.

145. Hwaruti består Skilnaden emellan en bedrägelig Köpman och en Tiggare? Sw. därutinnan, at Köpmannen gömer sina fel, då tiggaren blättar dem för alla.

146. En Heberlig man och en Rånto-mästare twistade med hwarandra därom, hwilken af dem skulle tjockast vara? En deras wån gaf därpå et sådant swar: Grefwen är wäl tjock, men Rånto-mästaren är mera utstoppad.

147. När en wille mycket berömma en Jungfru, så sade han, at hon hade så stöna ögon som hans häst. Jungfrun swarade: Men i har intet mera förstånd, än Et häst.

148. En Schwitsare skrdt däraf, at han, under et starkt regn, kunde så behändigt fågta, med sin wårja öfwer hufwudet, at ingen rångdräppa på honom falla skulle.

149. En Jungfru sade til en flygtig Ungkarl, at han war lik et hjul emedan han hade många Ökar i hufwudet.

150. En Medicus hade en elak Fru, där-före undra folket på honom, at han som stark Botanicus icke hade bättre kändt den för-

förgiftiga örten, utan den sig til stor skada pläckt.

151. När en frågade en Medicus, när det war bäst at låta sig åder? swarade en annan: när Barberen gör det för intet.

152. Om en Italienare, som hwar morgon gick i Messan och bad, men om eftermiddagen spelte kort och swor, sade en: Denne åter sund frukost, men förgiftig aftonward.

153. En Fransysk Kammar-tjenare sade til Håf-narren: jag lider icke, at en narr går på högra sidan om mig; narren, som gaf sig straxt på hans wänstra sida, sade: men jag lider det helt gerna.

154. En Soldat kan prägtigt reformera Bänder; ty när han kommer, beder Bond, när han blifwer qwar, har Bond Helg, och när han reser, fastar Bonden.

155. Tre ting förlånga människans lif, neml. 1) måttelig mat och dryck, 2) renhet i kläder, och 3) lagom kärlek och hat.

156. En frågade sina Camerader wid bordet,

det, om någon wille hafwa Falf. Fött: Ja, sade en; men gör dig fjelf då ingen skada.

157. En människa har allenast 3 dagar at lefwa på: gårdagen, denne dagen och morgon-dagen, gör hon därföre icke bättring i dag, så har hon sedan ingen tid qwar.

158. Då en wille förebrå en stor Fäldt. Herre, för det han intet skägg hade, swarade han: Ja såaktar med mitt swärd och icke med mitt skägg, när jag wil segra öfwer min fiende.

159. Swarutaf ser man bäst et tings wärde? Swar af des motsats. Til exempel: Den som weta wil, huru högt et människo-förstånd är at wärdera, han se på en ut-sinnig: Den som weta will, hwad synen och hörslen för ädla gäfwor äro, han betrakte en blind och en döf m. m.

160. När en Cavallier mycket krusade sitt hår, sade en stor Herre til honom: Det är mycket angelågnare at hålla hiernan i god ordning, än håret på hufswudet.

161. Hwilken hatar sig fjelf? Sw. Den som win älskar; ty en winets älskare, är sin egen fiende.

162. När är tiden för kort? och när är tiden för lång? Sw. Tiden är för kort, när man honom rätt brukar, men för lång, om man honom misbrukar.

163. Då man frågade en win-halare: hwarföre han icke drack win? Swarade han: Emedan jag intet win utan fel funnit hafver. Widare blef frågad: Huru detta förstås skulle? sade han: Det onda winet förderfvar mågen, men det goda penningepungen.

164. Två stycken tofvar höllo en häst tillsammans, och kommo öfverens, på detta sättet: Att den ena skulle hålla honom med tillräckeligt watten, och den andra med tillräckeligt hö och hafra.

165. Hwad är det som människan frågar gjerna efter wid alle andra ting, undantagandes et? Sw. Slutet och ändan: ty uti allahanda saker längtar hon efter slutet, men at sluta med syndandet wil hon intet, förän döden gör slut på hennes ord.

166. En stor man säger: Att tjufnad hänger i wist mått wid hwar och en lätting; ty fast intet lättingen med list eller wåld borttager en annars penningar och goda, så stjal han dock ifrån det allmänna den tjensten och nyttan, som han genom sin arbetsamhet det samma göra kunde.

167. Då en fröt af sin Förmans lycka och framgång, och läswade honom en wis seger, sade en: Ingen kan berömma sig af winsten, för än spelet slutadt är.

168. Då en arm syndare blef ställd för domstolen, steg en Advocat fram, och sade så til domaren: Får jag Advocera för denna ärliga karlen? Ja, sade domaren. Fördensfull tog Advocaten alla närvarande til vittnes, at domaren hade kallat honom ärlig karl, och wille således påstå, at han intet för rätten skulle widare parera såsom misgärningsman.

169. Swilka äro de sällsammaste ting i Werlden Swar.

En Winter utan köld, En stor-spelare utan stöld,

Et Häf utan gåckar, En girig utan säckar,

En Narr utan mod, En Slagtar' utan blod,

En Kuff utan hästar, Et Wårds hus utan gäster,

En Aldrig utan knarr, En Skog utan barr,

En Rådd utan wårja, En Köpman utan swårja,

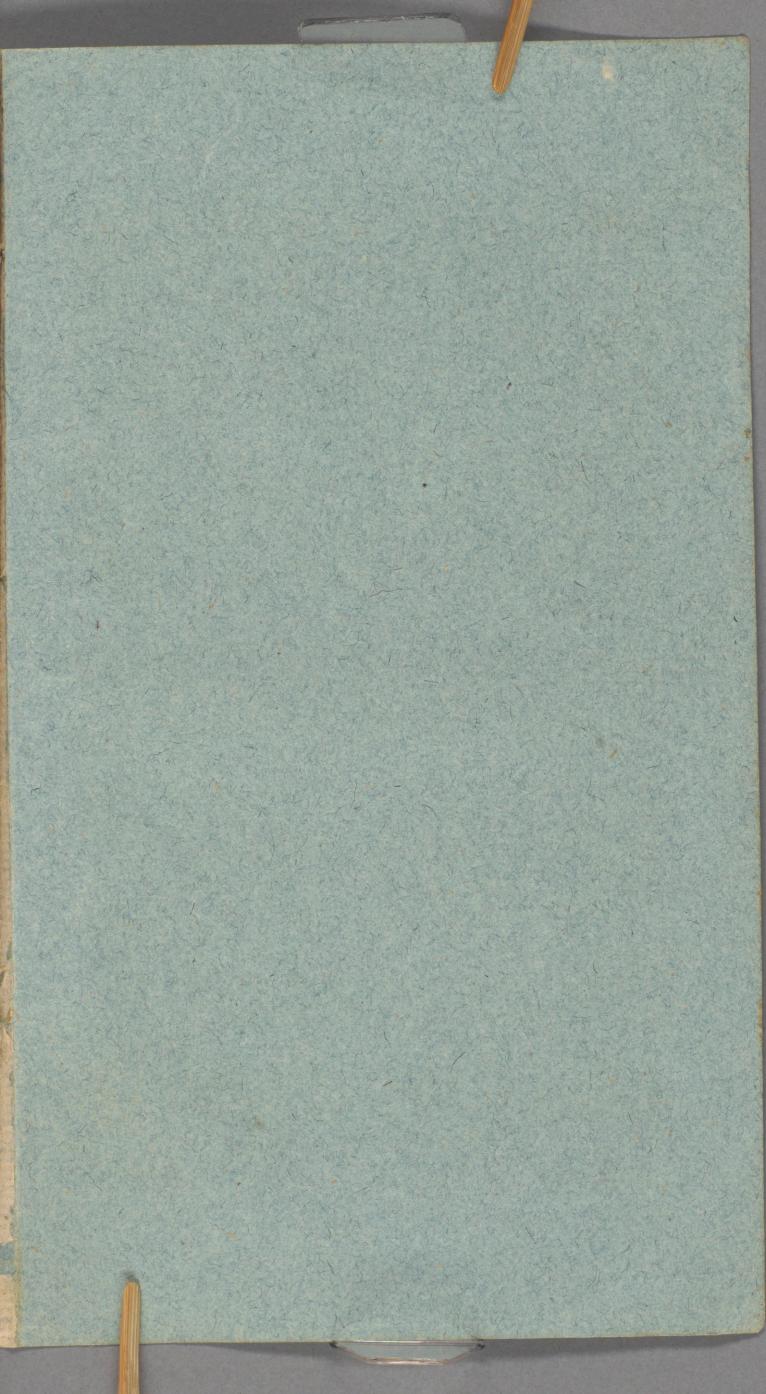
En Kif utan möß, En Arm utan löß,

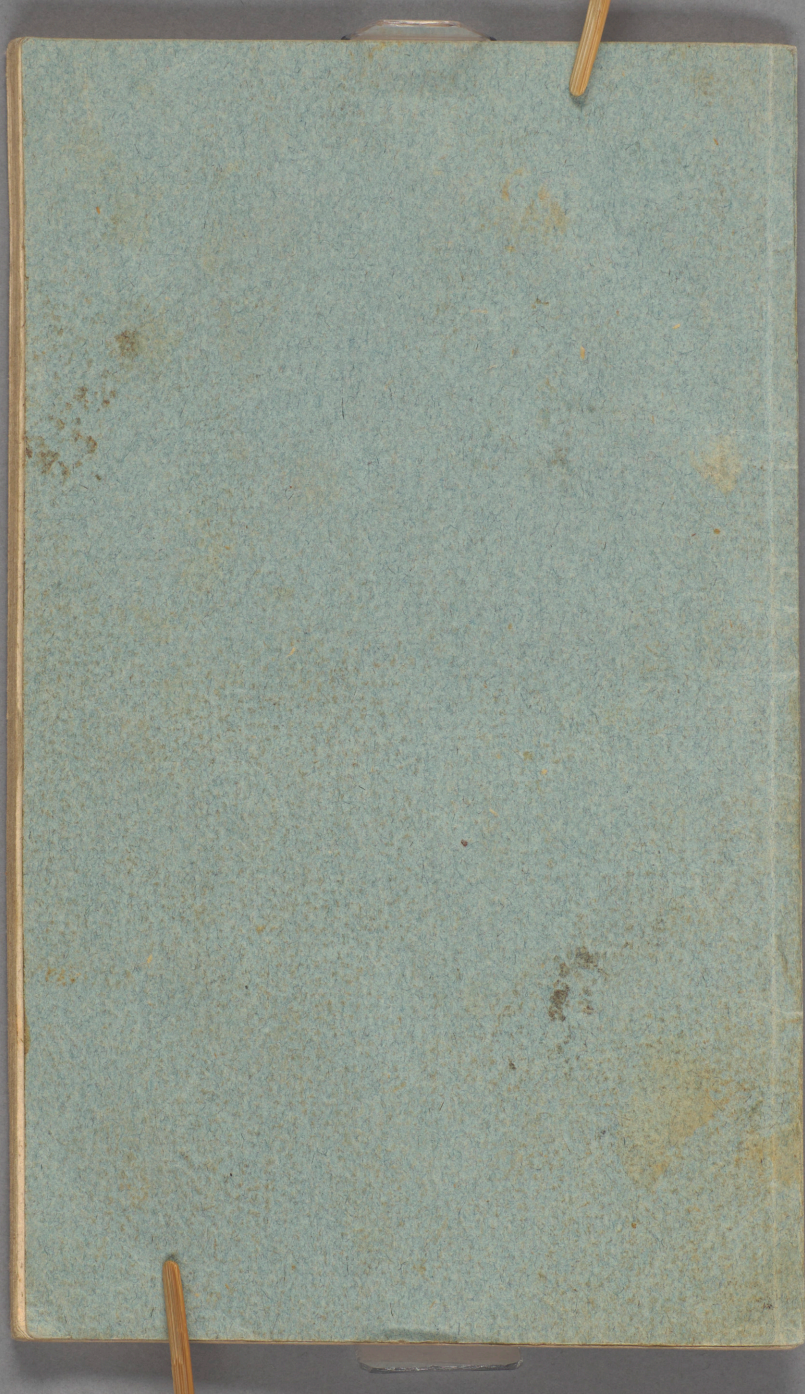
En Skrytar' utan ljuga, En Häfman utan buga,

En Fyllhund utan torst, Et Swin utan borst.

En Krigsman utan röka, Man länge får söka.

Exemplaret kostar 4 s. häftadt och skurit.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

